

EVL=2007
11.23.

Budai Központi Kerületi Bíróság
19.B.XII. 292/2005/29.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Budai Központi Kerületi Bíróság Budapesten, 2007. év június 25. és október 15. napjain megtartott nyilvános és folytatólagos tárgyalásokon meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T :

Dr. UNGVÁRY KRISZTIÁN ÁDÁM

aki született Budapest, 1969. október 30. napján,
anyja neve: Monspart Éva Mária, 1026 Budapest,
Trombitás u. 13/a. szám alatti állandó lakos
szig. Szám: 66 14 40 HA
magyar állampolgár

vádlott

b ű n ö s

1 rb. rágalmazás vétségében.

Ezért a bíróság a vádlottat

520 /ötszázhusz/ napi tétel pénzbüntetésre í t é l i .

Egy napi tétel összegét 380 /háromszáznolcvan/ Ft-ban állapítja meg.

Az így kiszabott 197.600 /egyszázkilencvenhétezer-hatszáz/ Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni oly módon, hogy egy napi tételnek egy napi fogház felel meg.

Köteles a vádlott megfizetni Dr. Kolláth György magánvádló részére 15 nap alatt 5.000 /ötezer/ Ft bűnügyi költséget.

I N D O K O L Á S

A bíróság a tárgyaláson lefolytatott bizonyítás eredményeként az alábbi tényállást állapította meg.

Dr. Ungváry Krisztián Ádám vádlott nőtlen, kiskorú gyermeke, eltartásra szoruló hozzátartozója nincs. Egyetemi végzettségű, történész. 2000. év óta az 1956-os Intézet alkalmazottja, melyből havi 170.000 Ft nettó jövedelme származik. Ezen túlmenően az Oktatási minisztérium tanácsadójaként havonta 25.000 Ft-ot keres. Vagyonát képezi egy 50 millió Ft értékű ingatlan, melyre 20 millió Ft összegű hitel áll fenn, ennek havi törlesztő részlete 180.000 Ft, 15 éves futamidőre.

Büntetlen előéletű.

, - ,

2005. év elején napi szinten vált aktualitássá az ügynök nyilvánosság kérdése. Ezen időszakban a Political Capital Politikai Elemző és Tanácsadó Intézet internetes honlapján különböző ügynöklistákat tett közzé. Az ügyvédként, alkotmányjogászként a média széles körében ismert és foglalkoztatott magánvádló, Dr. Kolláth György, a Magyar Hírlap című napilap 2004. február 14-i számában „Menjünk le kutyába !? Kapitális politikai blöff „, alcímmel jelentett meg írást, melyben a Political Capital ügynöknyilvánossággal kapcsolatos álláspontját bírálta éles hangvétellel azzal, hogy a teljes nyilvánosságra hozatal nem szolgálja a társadalom érdekeit, hiszen méltánytalanul sérülhetnek egyéni érdekek is.

Dr. Ungváry Krisztián vádlott, aki ezen időszakban a Political Capital Politikai és Tanácsadó Intézet szakértője is volt, a magánvádló fenti cikkére válaszul a Magyar Hírlap 2005. február 19-i számában „Kolláth és Ügynöknyilvánosság” címen közölt publicisztikát.

A vádlott a cikkét azzal kezdte, mely szerint Kolláth György február 15-i írásában csúsztatások és vádaskodások özönével érvel a titkosszolgálati iratok nyilvánosságra hozatala ellen. A vádlott ezt követően bevezetőként a következőt írta: „Megpróbálok eltekinteni attól, hogy ebben személyes érintettsége vezetheti: 1988-ban bizonyára „véletlenül” nevezték ki a Belügyminisztérium törvényelőkészítő főosztályának vezetőjévé és nem azt a feladatot kapta, hogy megteremtse az ügynökök átmentésének jogi feltételeit”.

A vádlott ezen megnyilvánulásával a magánvádlóról azt a becsületesorbításra alkalmas tény állította, mely szerint éppen azért érvel a titkosszolgálati iratok nyilvánosságra hozatala ellen, mert maga is ügynök lehetett.

, - ,

Dr. Kolláth György magánvádló 2005. február hó 22. napján érkezett magánindítvány megnevezésű beadványában a fenti tényállásban írt kijelentésen túl az újságcikk további három megjegyzése miatt kérte a vádlott felelősségre vonását a Btk. 179. §. /1/ és /2/ bekezdése szerint minősülő nagyobb nyilvánosság előtt elkövetett rágalmozás vétsége miatt. A magánvádló a 2007.

február 18-án kelt és bírósághoz február hó 20. napján érkezett beadványában kizárólag az ítéleti tényállásban írt kijelentés vonatkozásában továbbra is kérte a vádlott felelősségre vonását. A magánvádló személyes meghallgatása során, valamint a bírósághoz 2007. július 11. napján beérkezett írásbeli beadványában a rágalmozás vonatkozásában mindhárom minősítő körülmény, azaz az aljas indok, a nagy nyilvánosság és a jelentős érdeksérelem fennállásának megállapítását is kérte. A bizonyítási eljárás lezárása során a magánvádló a jelentős érdeksérelem minősítő körülmény vonatkozásában elállt, így a cselekményt aljas indokból, nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmozásként kérte értékelni.

, - ,

Dr. Ungváry Krisztián vádlott a bírósági eljárásban vallomást kívánt tenni, büntetőjogi felelősségét nem ismerte el.

Védekezése során úgy nyilatkozott, hogy az inkriminált mondat nem tényállítás, hanem vélemény. Határozottan kijelentette, hogy ő soha nem állította a magánvádlóról, hogy ügynök volna, azonban álláspontja az, és ezt is írta le az inkriminált mondatban, hogy a magánvádló áttételesen az ügynökök munkaadója volt, mint a BM Főosztályvezetője. A vádlott arra hivatkozott, hogy ezen véleményét háttér információkra alapítva írta le, hiszen a magánvádló saját maga volt az, aki beszámolt arról, hogy részt vett az ügynökök jogállását rendező jogszabálytervezet kidolgozásában, vagyis részt vett az ügynök átmentési kísérletben, azaz megfogalmazása, mely szerint az ügynökök áttételes munkaadója volt, nem valótlan és nem is sértő.

A vádlott a cikk háttérével kapcsolatban elmondta, hogy történészként széleskörű kutató munkát végzett ügynökkérdésben, álláspontja a titkos szolgálati iratok nyilvánosságra hozatala mellett szólt. Ez volt az a téma, ahol először személyesen találkozott a magánvádlóval, nevezetesen 2005. február 14. napján a Nap kelte egyik adásában a véleménykülönbség miatt került sor megnyilatkoztatásukra. A vádlott elmondta, hogy ebben az időben valóban a Political Capital szakértőjeként is működött, azonban a magánvádban szereplő újságcikk megírására nem a Political Capital megbízásából került sor, hanem, mert a magánvádlónak ezen cikkében az ügynök nyilvánossággal kapcsolatos okfejtése őt, mint magánszemélyt háborította fel. Ezért reagált ugyanazon sajtóorgánum hasábjain az eltérő véleményéről az ügynöknyilvánossággal kapcsolatban. A vádlott elmondta, hogy személyes találkozásukat megelőzően is ismerte a magánvádlót, mint széles körben ismert publicistát és szakértőt. Ezen véleménykülönbséget megelőzően találkozásra, vitára közöttük nem került sor.

Dr. Kolláth György magánvádlót tanúkénti meghallgatása során a vádlottal egyezően arról számolt be arról, hogy a vádlottal először személyesen az ügynöknyilvánossággal kapcsolatos Nap kelte műsorban találkozott, azt megelőzően őt személyesen nem ismerte. A magánvádló elmondta, hogy a „Menjünk le kutyába,” című cikkében sem Dr. Ungváry Krisztiánt, mint magánszemélyt vagy mint történészt támadta meg, hanem a Political Capital, mint intézmény működését bírálta. A magánvádló kifejtette az ügynöknyilvánossággal kapcsolatos aggályait és elismerte, hogy a vádlottal szemben ezen témában sarkalatosan ellentétes véleményük van. Ugyanakkor arra hivatkozott, hogy annak ellenére, hogy ő nem a személyt támadta, a „Menjünk le kutyába” című cikkében, ezen cikkekre válaszként Dr. Ungváry Krisztián kifejezetten az ő személyt érintő és sértő publicisztikát jelentett meg. A magánvádló álláspontja szerint a cikk becsületsértő elemét az inkriminált megjegyzés tartalmazza, mely azt sugallja, hogy az irat

nyilvánosságra hozatal ellenében éppen azért érvel, mert ő személyesen érintett az állambiztonság terén, mivel ügynöki múlttal rendelkezik.

A magánvádló tanúkenti meghallgatásában részletesen beszámolt arról, hogy 1988-ban valóban belügyminisztériumi főosztályvezetővé nevezték ki, azonban ő a BM akkori három részlegéből, mely a rendvédelem, állambiztonság és a tanács közigazgatási rész volt, ez utóbbinál tevékenykedett és rendszerváltó törvények előkészítő munkáiban vett részt. A magánvádló elmondta, hogy rendszerváltás után, Horváth Balázs belügyminiszter kérésére készítette el az SZT /Szigorúan Titkos/ tisztek jogi sorsának rendezéséről szóló jogszabálytervezetet, melynek koncepciója az volt, hogy megaláztatás nélkül tudják ezek az emberek az életüket tovább folytatni. A magánvádló elmondta, hogy ez a törvényjavaslat ezen a szinten meg is rekedt. Elmondta továbbá a magánvádló, hogy tagja volt a Dunagate Bizottság is, melynek a feladata a BM-ben megindult iratmegsemmisítések kivizsgálása, illetve azok megállítása volt.

A magánvádló a vádlott védekezésével kapcsolatban elmondta, hogy az inkriminált mondaton ő mindenképpen azt érti, mely szerint a személyes érintettsége azt jelenti, hogy ügynök volt, és nem érez olyan értelmezést, mely szerint a mondat azt tartalmazná, hogy ő áttételesen munkaadó volt az ügynököknél, azért mert a jogi állásunkról szóló jogszabálytervezetet elkészítette.

A magánvádló hivatkozott arra, hogy a nagy nyilvánosság megállapítását a sajtóorgánumban való megjelentetés támasztja alá, míg az aljas indokot a magánvádló abban látta igazoltnak, hogy az ő Political Capitalt bíráló cikkére válaszolt a vádlott, aki ekkor a Political Capital által foglalkoztatott és fizetett szakértő volt, így a cikk megírására is pénzért vállalkozott. A magánvádló hangsúlyozta, hogy a vádlott, mint történész, a kutató munkája és a magánvádló saját nyilatkozatai alapján tisztában kellett hogy legyen azzal, mely szerint soha semmi köze nem volt az ügynökökhöz, illetőleg, hogy ő saját maga sem volt az.

A magánvádló hivatkozott arra a körülményre is, hogy ugyanezen tárgyban a Fővárosi Bíróság előtt személyiségi jog pert kezdeményezett, melyben a magánvádban is megjelölt kitétel kapcsán a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a vádlott valós tény hamis színben tüntetve fel a magánvádló jó hírnevét megsértette és kártérítésre kötelezte.

A magánvádló részéről csatolásra kerültek a hivatkozott újságcikkek.

A vádlott és védője a bizonyítási eljárás során a vádlotti védekezésben szereplő értelmezésre ajánlottak fel valóságbizonyítást.

A bíróság az ítéleti tényállást a felek nyilatkozatai, Somogyi Zoltán tanú vallomása, a rendelkezésre álló iratok, illetve a beszerzett Fővárosi Bíróság 22.B.22060/2005. számú ügy iratai alapján állapította meg.

A felek egybehangzó nyilatkozata alapján találkozásukra, vitájukra, és véleménykülönbségükre vonatkozó adatok tényként voltak megállapíthatók, mint ahogy figyelemmel a becsatolt újságcikkekre is, a magánvádló és a vádlott által közölt írások, azok megjelenésének helye, ideje és tartalma is.

Tényként volt megállapítható a magánvádló eljárást kezdeményező okiratában írtakkal egyezően, hogy a vádlott a Kolláth és ügynöknyilvánosság című cikkében az ítéleti tényállásban is szereplő inkriminált mondatot leírta.

Ezt követően a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a vádlott által leírt inkriminált mondat beleillik-e a Btk. 179. §. /1/ bekezdésébe foglalt bűncselekmény törvényi tényállási kereteibe, mely szerint rágalmozást azt követ el, aki más előtt a becsületsorbítására alkalmas tényt állít, vagy híresztel.

A fenti kitételnek megfelelően a bíróság az inkriminált mondat értelmét vizsgálta, vagyis, hogy mit lehet, illetőleg mit kell azon érteni.

A vonatkozásban, hogy a mondaton mit lehet érteni, mind a magánvádló, mind a vádlott részéről több nyilatkozat is a bíróság rendelkezésére állt, figyelemmel arra, hogy nevezettek a büntetőeljárásban vallomást tettek, illetőleg a beszerzett polgári eljárás is tartalmaz a felek részéről érdemi nyilatkozatokat. A rendelkezésre álló nyilatkozatok alapján a bíróság megállapította, hogy a magánvádló, mind a polgári, mind a büntetőeljárás során következetesen nyilatkozott, mely szerint ügynöki mivoltára utal a személyes érintettség. A vádlott, mind a polgári, mind a büntetőeljárásban következetesen nyilatkozott arról, hogy soha nem állított olyat, hogy a magánvádló ügynök lett volna, és következetesen tagadta, hogy a mondat a magánvádló szerinti értelmezést takarná, azzal, hogy állítása szerint az egyébként is csak vélemény. A vádlotti nyilatkozatok már nélkülözték azonban a következetességet abban a vonatkozásban, hogy saját maga a vádlott milyen értelmezést tanúsít az inkriminált mondatnak. A vádlott ugyanis a büntetőeljárás során úgy fogalmazott, hogy ő azt írta le, és a mondat értelme is az, hogy a magánvádló áttételesen az ügynökök munkaadója volt, mint a BM-ben kinevezett osztályvezető. A polgári eljárásban a vádlott saját mondatának egyszer olyan értelmezést adott, mely szerint a személyes érintettség azt jelenti, hogy a magánvádló feladata az SZT tiszték jogállásának tisztázása volt, (7. jegyzőkönyv) majd, hogy a cikke nem is lehet sérelmes a magánvádlóra, mivel annak egésze a rendszer által működtetett titkos szervezetek rendszeréről szól, erről alkotott leiratában véleményyt, és nem is a magánvádlóról (11. jegyzőkönyv).

A büntetőjogi felelősség megítélése szempontjából azonban ténylegesen nem annak van relevanciája, hogy a vádlott, vagy a magánvádló milyen értelmezést tanúsít az inkriminált mondatnak, ugyanis jelen esetben az a lényeg, hogy abból objektíven mi olvasható ki, és hogy azon az átlagolvasó mit ért.

A bíróság álláspontja szerint az inkriminált mondat értelmezése a magánvádló által hivatkozott értelmezésnek felel meg. Az átlag olvasó, a cikk, azon belül is az inkriminált mondat elolvasásakor – figyelemmel annak elhelyezkedésére is, hiszen az a cikk elején, annak kvázi bevezetőjeként szerepel – arra következtethet, és a Legfelsőbb Bíróság ítéletében is erre utal, hogy a vádlott a magánvádlói motivációt fejtí meg, mely a magánvádlót az ügynöknyilvánosság kérdésében a határozott és konzekvens véleménye kialakításban vezérelte, ezt pedig személyes érintettségben látja. A mondat értelme szerint a magánvádló éppen azért ellenzi az ügynöknyilvánosságot, mert maga is ügynök lehetett és a lebukástól való tartás vezetí a nyilvánosságra hozatal elleni kampányolásban. Ennek az érintettségnek az igazolása, hogy nem véletlenül nevezték ki a BM-es posztra, mely nem véletlenül utal éppen, a véletlen idézőjeles megjelenítése, mellyel a vádlott egyébként a közlés hangvétélét is determinálta.

A fenti értelmezés összefüggésben áll a magánvádló e vonatkozásban tett következetes nyilatkozatával és ezt az értelmezést támasztja alá az a körülmény is, hogy a vádlott sem személyesen, sem képviselője útján az egész polgári eljárás során, mely jelenti a Fővárosi Bíróság, az Ítéző Tábla és a Legfelsőbb Bíróság közel egy évig tartó eljárását, a büntetőeljárás során előterjesztett értelmezésére egyszer sem hivatkozott. Ezáltal a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az inkriminált mondatnak a büntetőeljárásban előterjesztett vádlotti értelmezése csak a védekezés egy azon megnyilvánulási formája, melyre a vádlott a büntetőeljárásban azért hivatkozott, hogy ezzel érje el a valóságbizonyítás elrendelését.

A fentiekre tekintettel a bíróság ezen vádlotti védekezést és értelmezést nem fogadta el, és erre tekintettel nem volt helye éppen a valóságbizonyításnak sem, hiszen azt a vádlott, egy olyan értelmezésre ajánlotta, melyet, a bíróság álláspontja szerint az inkriminált mondat nem is tartalmaz.

Miután az értelmezés megfejtést nyert, a bíróság azt vizsgálta továbbiakban, hogy a mondat ezen értelme tényállításnak minősül-e és ha igen, az alkalmas-e a becsületsorbítására.

Tényállításon értünk minden olyan nyilatkozatot, melynek tartalma valamely múltban megtörtént vagy jelenben történő esemény, jelenség, állapot. A tényállítás csak akkor alkalmas a becsületsorbítására, ha az a becsület, mint erkölcsi fogalom kereteit kitöltő tartalmat sérti. A becsület összefoglaló megnevezés, mely jelenti a társadalmi megbecsülést és az emberi méltóságot. A társadalmi megbecsülés az emberről, az egyén tulajdonságáról, magatartásáról, személyes értékeiről, a környezetben kialakult értékítéletet jelenti, míg az emberi méltóság ugyanennek a személy felőli nézőpontja, vagyis az egyén azon igénye, hogy olyan elbírálásban részesítsék, amely a társadalomban kialakult érintkezési forma minimális követelményeinek megfelel. Ha valaki más személyére vonatkozó sértő, valótlan tény állít, vagy a valós tényt hamis színben tünteti föl, ez az egyén személyéről, a környezetében kialakult értékítéletet, ezen belül jó hírnevét befolyásolhatja, azt sértheti. Azt, hogy a tényállítás alkalmas-e a becsületsorbításra, nem a sérelmet szenvedett szubjektív értékítélete alapján kell megítélni, hanem annak objektív értelmezése alapján, vagyis azt kell vizsgálni, hogy a társadalomban kialakult általános felfogás szerint alkalmas-e a kijelentés a becsület csorbítására, vagyis ugyan úgy az objektivitás a vezérfonal, mint ahogy az inkriminált mondat értelmezésekor.

Az újságcikkek éppen azon időszakban jelentek meg, amikor az ügynöklisták nyilvánosságra hozatala a társadalom széles körét érintő, a társadalmat élénken foglalkoztató és megosztó téma volt. A társadalomban kialakult általános erkölcsi és közfelfogás szerint az ügynök megjelölés negatív tartalmú, ezáltal objektíve alkalmas az adott személy társadalmi megítélésnek kedvezőtlen irányuló befolyásolására (BH. 2000:285). Erre tekintettel ebben az időszakban azt állítani, hogy valaki ügynök volt, vagy lehetett kifejezetten sértő, hiszen ez, az ezzel megbélyegzett személy társadalmi megítélésének kedvezőtlen irányú befolyásolására alkalmas, illetőleg arra, hogy az érintett személyről – jelen esetben, ha mint a magánvádló társadalmilag széles körben is ismert – tulajdonságairól és értékeiről a környezetben kialakult kedvező társadalmi megítélést rontsa. Ezt az általános véleményt maga a vádlott is alátámasztja a polgári perben tett egyik nyilatkozatában (7. jegyzőkönyv) mely szerint úgy nyilatkozik, hogy véleménye szerint ügynöknek lenni morálisan elítélendő dolog.

A magánvádló esetében – mint ahogy arra a Legfelsőbb Bíróság is utalt – nem csak sértő, valótlan is az a kijelentés, hogy ügynök lehetett, a BM posztra való kinevezést illetően pedig a valós tény hamis színben történő feltüntetése valósult meg.

A büntetőjogi megítélés szempontjából azonban közömbös, hogy a tényközlés a fentiek szerint valós-e, vagy valótlan, és hogy milyen nyelvtani formában, vagyis, hogy állításként, kérdésként, vagy feltételes módban jelenik-e meg, elég az, ha a tényközlés objektíve alkalmas a becsületsorbításra.

Tekintettel arra, hogy mind a tényállítás, mind annak becsületsorbításra való alkalmassága és annak más előtt állítása megvalósult a vádlott a Btk. 179. §. /1/ bekezdése szerinti rágalmozás vétségét megvalósította. Az elkövetésre sajtó útján, azaz, nagy nyilvánosság keretében került sor, így ezen minősítő körülmények megállapítása külön vizsgálatot nem igényel.

A fentiekén túlmenően a bíróság vizsgálta a magánvádló módosított indítványában szereplő további minősítő körülményeket, az aljas indokot.

Az aljas indok a büntetőjog általános része szerinti az objektív tényállási elemek körébe tartozik, nevezetesen motívum, mely törvényi tényállások időszakonként megjelenő eleme. Az aljas indok nem más, mint amikor az indító ok erkölcsileg mélyen elítélendő, ez pedig az elkövető és a sértett személyes viszonyának vizsgálatával állapítható meg. A bírói gyakorlat szerint aljas indok esetén a cselekvő személyt alantas érdekek vezérli, mint önzés, karriervágy, irigység, bosszú, megtorlás. Mint ahogy a Fővárosi Bíróság ítéletének a Legfelsőbb Bíróság határozata által nem érintett tényállása megállapítja, a magánvádló ügyvéd, alkotmányjogász, a vádlott történész, mindketten széles társadalmi körben ismertek, publikációjuk, TV-ben történő szereplésük által. Erre tekintettel nem állapítható meg, hogy a vádlott, esetleg a magánvádló ismertségét kihasználva az előbb említett okokból kívánt volna ismeretségre, népszerűsége szert tenni, vagy a magánvádló ezen tulajdonságait letörni, hiszen egzisztenciájukat, ismertségüket mindketten saját maguk, saját szakmai munkásságuk által érték el. A felek személyes meghallgatásából az is megállapítható volt, hogy jelen véleménykülönbséget megelőzően mindketten éppen a szakmai munkából eredően ismerték egymást, azonban egymással soha dolguk nem volt, személyesen is csak már az ügynökn nyilvánosság kapcsán találkoztak. Ily formán korábbi nézeteltérés hiányában bosszú, vagy megtorlás megállapítására sincs mód.

A magánvádló az aljas indok megállapíthatóságát a pénzszerzésben látta igazoltnak, ezért a bíróság tanúként hallgatta meg a Political Capital vezető képviselőjét, *Somogyi Zoltánt*.

A tanú vallomásaiban a vádlotti nyilatkozatot alátámasztva elmondta, hogy a vádlott egy rövid ideig szakértőként tevékenykedett megbízásos jogviszonyban az intézetnél. Az intézet az ügynökn nyilvánossággal kapcsolatban liberális elvet képviselt és az ügynök lista összeállításának szakmai háttérével, a szakmaiság képviselésével bízták meg az elismert történészt. A tanú ugyancsak a vádlott vallomását támasztva alá elmondta, hogy a vádlottat a magánvádló Political Capitalt bíráló cikkére való válaszadásra nem bujtotta fel, pénzt a vádlott kifejezetten azért a szakértői tevékenységért kapott, amelyre ők alkalmazták. A tanú elmondta, hogy talán annak idején a magánvádló intézetet bíráló cikkét megismerte, de arra, hogy erre a vádlott reagált volna a vádlott és a Political Capital közötti jogviszonynak köze biztosan nem volt.

A bíróság a tanú vallomását elfogulatlanak minősítette, erre és az egyébként nem cáfolható vádlotti nyilatkozatra is figyelemmel, mely szerint a vádlottat, mint magánszemélyt háborította fel a magánvádló cikke és ezért közölt arra választ, a bíróság nem talál összefüggést a vádlott Political Capitallal fennálló jogviszonya és a magánvádlót ért sértő kijelentés között.

Egyebekben a bíróság megjegyzi, hogy a haszonszerzés, vagy nyereségvágy a büntetőjog általános részében ismertetett objektív tényállási elemek közül a célzat kategóriába tartoznak, szemben az aljas indokkal, mely motívum és nem azonos az aljas célzattal sem. A jogalkotó jelen törvényi tényállásban az aljas, vagyis erkölcsileg mélyen elítélendő indokot, mint motívumot és célt, mint célzatot kívánta pönalizálni, így ha célzatként a haszonszerzés, vagy nyereségvágy megállapítható lett volna, sem vezetett volna e minősítő körülmény megállapításához.

A fentiekre tekintettel a bíróság a vádlott büntetőjogi felelősségét a Btk. 179. §. /1/ és /2/ bekezdés b./ pontja szerint minősülő rágalmazás vétségében állapította meg a Be. 330. §. /1/ bekezdése alapján és a vádlottal szemben a Be. 330. §. /2/ bekezdés a./ pontja szerint büntetést szabott ki.

A büntetés kiszabása során a bíróság súlyosító körülményként értékelte, hogy a becsületsértő kijelentés alkalmazására olyan környezetben, időszakban és témában került sor, amely élenként foglalkoztatta a közvéleményt, ez pedig a rágalmazás megítélését súlyosította. Enyhítőként értékelte a bíróság a vádlott büntetlen előéletét, a vádlottnak fel nem róható időmúlást, a szakmai múltjára figyelemmel társadalmi elismertségét, melynek legfőbb bizonyítéka, hogy a vádlott a nemrég felállított ügynökműlttel foglalkozó bizottság Magyar Köztársaság Kormánya által felkért tagja.

A fenti jelentős súlyt képező enyhítő körülményekre figyelemmel a bíróság az egyébként kizárólag szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény elkövetése miatt a vádlottal szemben indokoltnak látta a Btk. 87. §. /1/ bekezdése szerinti enyhítő rendelkezések alkalmazását és a Btk. 87. §. /2/ bekezdés e./ pontja szerint a vádlottat a Btk. 51.§-52. §. -inak megfelelően pénzbüntetésre ítélte.

A pénzbüntetés mértéke megállapításakor a bíróság a Btk. 83. §. /1/ bekezdése szerinti büntetési elvek és a Btk. 37. §.-a szerinti büntetési célzat szem előtt tartásával a napi tételek számát – figyelemmel arra, hogy a bűncselekmény egyébként kizárólag szabadságvesztéssel szankcionált - a kiszabható büntetési tétel keret felső határát majdnem elérő mértékben állapította meg, míg az egy napi tételre jutó összeg meghatározásakor a bíróság a vádlott személyi- élet és vagyoni körülményeit vette figyelembe.

A bíróság a bűnösnek kimondott vádlottat a Be. 338. §. /1/ és a Be. 74. §. /1/ bekezdés b./ pontja alapján kötelezte a bűnügyi költség magánvádló felé történő megfizetésére.

Budapest, 2007. október 15.

Dr. Demeter Zsuzsanna sk.
bíró

Kiadmány hitelül:

